

стъпилъ му на гущата, заплюлъ го въ лицето, въхналъ върния си „Сивча“ и се изгубилъ въ кривулицитѣ на рѣка *Размѣтаница*.

На 15 августъ (1869 г.). Левски самъ, безъ *Псалмистъ*, пристигналъ въ Рилската обителъ. Около *старцитѣ* се навѣрталъ, оттукъ, оттамъ по дѣлото³ ги сондиралъ, похвалилъ имъ се че на „Осоговския св. Якимъ“ билъ, че *Игуменъ Аверки* е честта и славата на българското монашество и че ако всичкитѣ „старци“ на българскитѣ манастири биле като него, България скоро щѣла да се освободи отъ *Агарянското иго*

Старцитѣ, като чули името *Аверки*, тайнствени погледи размѣнили помежду си, подозрително изгледали „опърпаното понче.“

— Аверки е вагабонтиѣ! . . . Аверки е бунтовникъ! . . . закрякали като сойки прѣдъ ловець, святитѣ старци по адреса на *даскалъ Аверки*.

— Та какво голѣмо зло е направилъ отецъ *Аверки* на „Святата обителъ“, че толкова го нападате? — запиталъ *тайнствениятъ понѣ*.

Бунтовни пѣсни съчинява, бунтовни пѣсни пѣе и прислушникитѣ манастирски на бунтувлукъ учи . . . Доклѣ да го испъдимъ изъ „Святата обителъ“, видѣхме и патихме. „Безъ малко, турцитѣ манастира щѣхъ да затво-

Вѣдѣжка. По казването на самага Левски, той е искалъ да вкара подъ общата комитетска организация братята отъ „Рилската свята обителъ“ съ слѣдната цѣль: а) Игумена и манастирскитѣ старци да въздѣйствуватъ съ духовническия си авторитетъ върху многочисленнитѣ гости поклонници — да подеждатъ за освобождението на България отъ турцитѣ; б) Чрѣзъ манастирскитѣ просяци-калугери (таксиоти) да се пропагандира „Комитетското вѣрую въ Самоковско, Разложско, Беровско и Дупнишко; в) Рилския манастиръ да бѣде едно отъ най-главнитѣ и най-сигурнитѣ скривалища и прибѣжища за «хората народни».